

jo ogsaa i Overensstemmelse med § 9 i den Kontrakt, der findes vedføjet Betænkningen som en Prøve paa de Kontrakter, der ere afsluttede med de forskjellige Kjøbstæder. Underledes stiller det sig med Hensyn til § 2. Udvalget erkjender, at denne Paragraf ikke er saa koncis og klart affattet, som det kunde anses ønskeligt, men Udvalget har ikke troet, at den kunde affattes paa en mere bestemt Maade. For at begrunde dette maa jeg give ærede Medlemmer et lille Indblik i Indkvarteringsforholdene, som tilvisse ere temmelig udviklede. Det, der skal tilveiebringes til Heradsdelingerne, bestaar i to Dele, for det Første visse Lokaler, saasom Munderingskamre, Depotlokaler, for Kavalleriet Salm- og Hømagasiner, Undervisningslokaler osv. For denne Slags Lokaler, som tilveiebringes ved, at Ministeriet eller Heradsdelingerne enten selv leier Lokaler i vedkommende Byer eller rekvirerer dem igjennem Kommunen, gives der fuld Erstatning, som ubetales aarvis eller til de Løder, man bliver enig om. Den anden Del bestaar derimod, som jeg før ansførte, af Kvarterer til Mandstabet. Disse Kvarterer have jo hidtil været tilveiebragte paa den Maade, at Kommunen enten har stillet Kvartererne til Licitation eller ved Alford underhaanden har skaffet dem tilveie. For disse Kvarterer ydes den Godtgjørelse, som er normeret i de to af mig nævnte Indkvarteringslove, saaledes at den kun ydes for det Mandskab, som til enhver given Tid har været indkvarteret. Saa snart en Mand har været bortkommanderet eller har ligget paa Sygehuset, bortfalder Kvartergodtgjørelsen for de paagjældende Dage, og det bliver et Tab for vedkommende. Kvartervært, ikke for Kommunen. Saaledes har Forholdet staaet indtil nu. Da man nu har begyndt at opføre Kaserne, er Forholdet jo blevet noget anderledes. I bevelingen er bleven bestaaende. Der er visse Prestationer, som de af mig nævnte Munderingsdepoter og visse andre Lokaler, for hvilke der i Kontrakten er fastsat en vis Godtgjørelse, der tilveiebringes ved en Beregning over, hvad disse Lokaler koste, og deraf svares en vis aarlig Leie, som naturligvis maa betales for saa lang Tid, Leieaaret varer, enten Dele af Garnisonen eller hele Garnisonen drager bort. Underledes stiller det sig derimod med Indkvarteringsgodtgjørelsen. I den Henseende kan der jo ikke holdes Licitation. Der bliver derfor med Hensyn til disse Indkvarteringsgodtgjørelser bestemt hvert Aar, hvormed man faar for hver Mand, men denne Indkvarteringsgodtgjørelse betales, ligesom jeg før omtalte med Hensyn til de Private, kun for saa lang Tid, Mandstabet er i Kvarteret. Nu er det jo vitteligt, at det for den Private, som har Indkvartering, og som, naar Dele af Garnisonen drage bort, faar sine Lokaler til Raadighed, i og for sig ikke gjør saa farligt, thi

han maa da bestrebe sig for paa anden Maade at faae sine Lokaler gjorte frugtbringende og skaffe sig en Indtægt deraf; ialtsald bliver det derved fremkomne Tab kun grumme ringe. Underledes stiller det sig derimod, efterat Kommunerne have indrettet disse kostbare Etablissementer. Dersom det altsaa hender, at Militæretaten af en eller anden Grund drager en større Del af Garnisonen bort, saa ligger det i Tingenes Natur, at der derved beredes Kommunen et meget betydeligt Tab. Det er derfor, vi have bestrebt os for i § 2 at udfinde en Maade, hvorpaa det nogenlunde kunde dækkes. En saadan Kaserne bliver jo, som det vil ses af den Prøve paa en Kontrakt, der er meddelt med Hensyn til Forholdet ved Nyborg, indrettet til et meget stort Antal Mandskab, nemlig til et saa stort Antal, som den Rekrutstyrke er, der skal ind, f. Ex. for at nævne det Tab, der her er Tale om, ca. 600 Mand. Saa snart altsaa Rekruttiden er forbi, bliver Kasernen staaende omtrent ledig; der bliver da til at benytte den kun tilbage Vinterstyrken, plus den lille Vinterstole, som kommer ind den 1ste November, hvilket ikke engang er Halvdelen af det Mandskab, der haves Plads til. For den Slags Ting kan Kommunen naturligvis ikke fordre nogen- somhelst Godtgjørelse for Tab, og der kan heller ikke fordras nogen Godtgjørelse for det Tab, der lides derved, at endel af Mandstabet eller enkelte Mand blive udkommanderede, bortkommanderede eller permitterede under Exercitiden. De Tab derimod, som Udvalget har sigtet til, ere de, der opstaa, naar Krigsbestyrelsen af en eller anden Grund finder Anledning til fra Kommunen at bortdrage en større Del af den Styrke, der ligger indkvarteret i Kasernen, være sig nu, enten fordi det er under Krigsforhold, som f. Ex. i 1870, da endel Mandskab blev opstillet ved Grændsen, eller fordi der i en Kommune er udbrudt Epidemii, eller fordi der f. Ex. i en Kavallerikaserne er udbrudt Snive blandt Hestene eller noget Saadant. Naar der under saadanne Forhold bliver bortkommanderet en større Styrke, er det en Selvsølge, at der derved beredes Kommunen et stort Tab, og det er det, vi have troet at burde sikke den imod. Ærede Medlemmer ville se, at det ikke er aldeles korrekt udtrykt, hvor stor den bortkommanderede Styrke skal være, eller hvorledes disse Forhold i det Hele skulle beregnes, men det har Udvalget troet vilde være umuligt at præcisere. Udvalget har derimod troet at kunne berolige sig med, at Spørgsmaalet blev henstillet til Indenrigsministeriets Afgjørelse, som da havde at afgjøre, baade om der skulde gives nogen Godtgjørelse, og hvor stor denne Godtgjørelse skulde være, idet man gaar ud fra den Forudsætning, at Indenrigsministeren i saa Henseende er Kommunens fødte Børge og vil værne om, at der ikke sker Kommunen nogen Uret